

ARBETARMAKT

Svensk sektion av F5I – Förbundet för Femte Internationalen

Arbetarmakts nyhetsbrev nummer 155 (20/03) - 030811

arbetarmakt.com

Innehåll

- Efter naziattacken mot Pride: Organiserat självförsvar!
- Palestina: Israel hotar vapenvilan
- Ny hemsida

Efter naziattacken mot Pride: Organiserat självförsvar!

Få lär ha missat att den kryptonazistiska och våldsinriktade sekten Nationaldemokraterna (ND) attackerade Prideparaden i år. Arbetarrörelsen, vänstern och alla tänkbara offer för fascistisk terror bör ta detta som en varning om vilken politisk dagordning som väntar om ND och deras gelikar tillåts att växa sig starka. Det är riktigt att dessa grupper i dag inte utgör något generellt hot. Uppgiften för antifascisterna och arbetarrörelsen är att se till att det förblir så! Därför måste vi redan nu organisera ett militant självförsvar för att alltid kunna slå tillbaka angrepp som det mot Pride. ND och deras ungdomsförbund, Nationaldemokratisk Ungdom (NDU), hade klargjort på förhand att en aktion mot Pride var att vänta. Då dessa grupper har genomfört en viss upprykning senaste året fanns det all anledning att ta hotet på allvar. Seriösa antifascister ägnade sig därför inte enbart åt att marschera i Pride, utan försökte också att på ett tidigt stadium identifiera tänkbara angripare för att kunna stå beredda vid ett anfall. Att hitta ND:s folk visade sig vara löjligt enkelt trots att de försökte beblanda sig med folkmängden vid sidan av tåget. Att de ansträngt sig för att försöka ha samma kläder som vanligt folk hjälpte inte när de stod grupperade i flera grabbiga gäng och tävlade i vem som kunde tugga mest fradga. Att bevittna en tusenhövdad yttring i demokrati och mänsklig mångfald är jobbigt för nazister och gör det svårt med skådespeleriet. Antifascisterna från olika grupper hade därför inga problem med att hitta sin givna plats att positionera sig på. Efter att ND placerat ut sina små "osynliga" grupper vid Slottsbacken, dök så småningom deras demonstration upp. I spetsen gick den förre ungmoderaten Marc Abrahams son (ordförande i NDU). Han försökte skrika något i megafonen som inte gick att höra på grund av en kombination av sludder och svaga röstresurser. Relativt snabbt löste ND sitt problem med oförmågan till muntlig kommunikation och agitation. Mark Abrahams sons gurgel ersattes med det enda språk fascister egentligen behärskar - våld, den här gången i form av flaskor och stenar. Denna attack framkallade en reträtt från antifascisternas sida och skapade mycket panik bland deltagarna i Pride. Men precis som det gamla ordspråket säger - "som man ropar får man svar" - ND replikerades snart på sitt eget tungomål då flaskorna regnade över dem. Alla som har försökt prata vanligt svenska med ND och det övriga slöddret i deras miljö vet att de brukar ha svårt för att förstå, så icke denna gång. Tilltalade enligt alla grammatiska regler på sin egen rotväliska så förstod de innebörden i budskapet **INGEN PLATTFORM FÖR FASCISTER!** På annat sätt kan vi inte tolka deras panikartade skutt upp längs Slottsbacken. Att ND trots allt innehåller mer kapacitet än de halvalkoholiserade skinskallegängen som många

traditionellt förknippar med nazivåld, bevisade de genom attack nummer två. Detta anfall var faktiskt massivt och splittrade Prideparaden i två delar. De organiserade antifascisterna var i kraftigt numerärt underläge men gjorde vad som kundes för att stå emot ND. Vårt jobb hade underlättats en hel del om inte Prides officiella vakter sprungit runt och hindrat folk från att försvara sig mot ND. Håpna antifascister fick lyssna till saker som "ge dem inte uppmärksamhet", "uppmuntra dem inte", och så vidare. Vissa funktionärer började även ge sig på antifascister fysiskt och hindra dem från att göra det som var nödvändigt. Till slut, efter väldigt lång tid, ingrep den polisstyrka som hela tiden befunnit sig på plats och föste iväg ND och deras allierade från andra nazigrupper. Då hade en presstalesman från Pride hunnit bli allvarligt misshandlad och paraden stoppad och förödmjukad. Att ND inte kunde göra detta utan allvarliga problem är visserligen hoppingivande men absolut inte tillfredsställande.

Händelserna under Pride reser allvarliga frågor för arbetarrörelsen, vänstern och HBT-samhället (HBT=homo-bi-trans). Till alla arbetare, vänstermänniskor och medlemmar i HBT-samhället säger vi: NU FÅR DET VARA SLUT PÅ NAIVITETEN! Om vi inte försvarar oss så kommer ingen att göra det åt oss! Det bevisade polisen för hundraelfte gången i ordningen i samband med årets Pride. Till ledningarna för arbetarrörelsen, vänsterorganisationerna och gayrörelsen: BÖRJA GÖRA ERT JOBB! Vad sysslade ni med när fascisterna upphävde det demokratiska utrymmet år 2003 mitt under den viktigaste årliga mobiliseringen för ett av de mest förtryckta skikten i samhället? Ni har tillgång till statliga bidrag, ni har fina kanslier med heltidsanställd personal, veckotidningar, tusentals medlemmar, men var är ni? Här behövs en rättning i leden, den saken är klar. Det borde vara självklart åtminstone för vänsterns aktivister att organisera försvarsstyrkor inför evenemang som Pride. Utifrån tillfälliga konstellationer vid behov kan det förhoppningsvis växa fram en struktur för gemensam vakthållning vid behov. Detta behöver inte betyda att vänsterns olika grupper skulle ingå några som helst djupgående politiska kompromisser med varandra. Var och ens politiska projekt skulle givetvis fortsätta som vanligt, förutom att vi samarbetade mot fascistiskt våld. Frågan om fascistiska demonstrationer och andra samlingar som konserter kan vi inte bortse från i det här sammanhanget. Dessa kan verka fredliga och icke-konfrontativa till sin karaktär. Men de fyller alltid funktionen av att stärka just den organisatoriska struktur som sedan används till våld och hot. ND byggde sin organisation på exakt detta sätt. De började med "icke-konfrontativa" marscher och har nu trappat upp ytterligare. Därför är det så viktigt att störa och helst hindra deras demonstrationer och möten. Genom att avslöja dem som svaga gör vi dem icke-attraktiva för sin publik.

Om högerextrema grupper växer sig starka kan det också fungera som en press på de etablerade partierna att utveckla en invandrarfientlig och reaktionär politik för att blockera dessa grupper. Alla erfarenheter visar dock att resultatet blir en legitimering av rasismen. Frankrike och Danmark visar att folkpartitaktiken från förra valrörelsen kan vara just den sista vägröjare som fattas för högerextrema krafter. Grupper som Sverigedemokraterna och Nationaldemokraterna måste därför hållas i ett konstant tillstånd av splittring och demoralisering till följd av ett starkt yttre tryck. Nolltolerans är mottot för dagen!

ND har nyligen utlyst den 6/9 till dag för ett stort möte mot EMU. Givetvis är EMU-frågan ett svepskäl för andra mer brännande frågor (avskaffa demokratiska rättigheter, mörda homosexuella, med mera). Detta gör den 6/9 till en viktig prioritet för alla antifascister och socialister. Vi måste nu mobilisera för att visa fascisternas isolering och vem som behärskar gatorna.

Palestina: Israel hotar vapenvilan

(Workers Power Global, London)

Sedan i juni har de radikala islamiska grupperna (Hamas, Islamiska Jihad), tillsammans med Fatahs milis, iakttagit en vapenvila i kriget med de israeliska ockupationstrupperna. Vapenvilan kom efter ett halvår av intensiva angrepp på palestinska ledare och den är villkorlig och begränsad - israeliska styrkor på Västbanken och i Gaza förblir legitima måltavlor.

Vapenvilan förhandlades fram av PLO:s ledning - särskilt av Barghouti, en viktig ledare för Fatah nu i israeliskt fängelse - och ingicks för att ge den nye premiärministern Abbas tid för att vinna meningsfulla eftergifter från Israels regering efter närmare två år av den andra intifadan. Abbas behövde också vapenvilan som en del av den palestinska myndighetens åtaganden i den så kallade "färdplanen" för en uppgörelse mellan palestinierna och Israel. "Färdplanen" har som mål att ge palestinierna en suverän stat och Israel säkra gränser som erkänns av både palestinierna och arabstaterna.

Men sedan vapenvilan inleddes har Israel gjort allt i sin makt för att provocera palestinierna till att avsluta vapenvilan och därmed "tvinga" den israeliska armén att trappa upp sin repression på Västbanken och i Gaza liksom att påskynda "konsolideringen" av existerande judiska bosättningar och byggandet av ett "säkerhetsstängsel" djupt in på palestinskt territorium.

Israel försökte mörda en av Hamas viktigaste ledare kort efter att vapenvilan inletts och den senaste veckan mördades två andra ledare. Israel har friggett några hundra (istället för tusentals) palestinier som fängslats utan rättegång i Israels fängelser - och de flesta som frigges är anklagade för vanliga brott istället för politiska. Medan den israeliska armén har dragit sig tillbaka från området kring Betlehem, har den fortfarande ett järngrepp om de flesta städer på Västbanken och gör det dagliga livet outhärdligt för de flesta palestinier.

Samtidigt har Hamas och andra palestinska kämpar följt sina löften om att stoppa självmordsbombare inne i Israel.

Under de senaste veckorna har Israels premiärminister Ariel Sharon försökt få Bush att förmå USA att utöva påtryckningar på Abbas att gå utöver en vapenvila och använda den palestinska myndighetens styrkor för att krossa Hamas och Islamiska Jihad och först då skulle Israel överväga att göra mer för att lätta på lidandet för palestinierna som lever under dess välde.

Abbas upplyste Bush i Washington att om han försökte krossa Hamas, skulle Abbas och den USA-vänliga palestinska ledning som vill få slut på intifadan utlösa ett inbördeskrig i vilket de moderata inom PLO och Fatah antagligen skulle bli de huvudsakliga förlorarna.

USA:s utrikespolitik tycks för närvarande på ytan försöka få ihop båda sidor till en förnuftig lösning, och Bush tillrättavisade även Sharon för planerna på att bygga ett "säkerhetsstängsel" inne på Västbanken, stjäla ytterligare palestinsk mark och isolera samhällen från varandra för att konsolidera illegala judiska bosättningar.

Bush har till och med antytt att USA:s vidare lånegarantier till Israel på upp till 9 miljarder dollar (utan vilka Israel inte kan låna upp pengar på marknaderna för att finansiera sina reaktionära militära och expansiva planer) kan dras tillbaka om inte Sharon går med på att bara bygga sitt stängsel innanför den gröna linjens gränser som upprättades efter att Israel ockuperade Västbanken efter kriget 1967.

Sharon har vägrat gå med på detta. Den upphaussade rivningen av några få olagliga bosättningar i juli var avsedd att blidka den internationella opinionen, men de flesta återuppbyggdes efter att kamerorna försvunnit och "konsolideringen" av de stora bosättningarna fortsätter hur som helst - allt finansierat med USA-stödda pengar.

Washingtons politik är varken propalestinsk eller "opartisk". USA har alltid stött Israel - och beväpnat det väl - för att hindra en eller annan arabstat från att kunna skada USA-företags intressen i regionen, speciellt tillgången till olja.

Men Washingtons egna intressen sammanfaller inte helt med Israels, eftersom Bush behöver strategisk stabilitet i Mellanöstern, inte eviga konflikter. Radikal islamsk opposition mot USA-imperialismen (inklusive al-Qai'da) drivs delvis av Israels förtryck av palestinierna.

Att få Israel att gå med på att stoppa stölderna av alltmer palestinsk mark (genom stängsel och bosättningar) är avgörande för om de moderata palestinska ledarna någonsin ska kunna övertyga folkets massa att gå med på den ministat som Washington och Israel har i åtanke åt dem.

Men en majoritet i Sharons regering ser det inte på detta sätt. De skulle vilja att Israel stannade på Västbanken och helst också i Gaza (eller Judéen och Samarien som sionisterna kallar det) och "erbjuda" miljonerna av palestinier att flytta till Egypten eller Jordanien.

Dessa sionister anser att Israel är för litet och måste utvidga sina gränser och att det inte kan finnas

någon säkerhet medan miljoner palestinier lever nära Israel. De bryr sig inte ett jota om att de själva och deras stat begick ett historiskt brott 1947-48 genom att utvisa det palestinska folket från deras hem och mark för att upprätta sin reaktionära stat på ett annat folks mark.

De "moderata" sionisterna i den israeliska regeringen tror att med ett "säkerhetsstängsel" och militär närvaro som skyddar alla viktiga judiska bosättningar behöver en palestinsk "stat" inte vara ett hot. Eftersom den stat som Washington och Israel har i åtanke inte har suveränitet över sina gränser, sitt flygrum eller sin kust, inte kan ha en armé eller vapen som kan motstå Israel, inte inneha ett sammanhängande territorium mellan sina stora befolkningscentra - är det lätt att se varför många sionister kan uthärda möjligheten av en sådan "stat".

På kort sikt är alla sionister och USA-administrationen överens om att den palestinska myndigheten och Abbas måste tvingas att inta en mer aktiv hållning mot Hamas.

Under nästan två år har den heroiska intifadan kämpat för att kasta ut de reaktionära ockupationstrupperna. Palestinierna är mycket underlägsna, men deras reserver av mod och beslutsamhet har sett till att Israel får fortsätta att betala ett högt pris för sin politik med mord, markannekteringar och raseranden av oskyldiga människors hem.

Vi hyllar intifadan när den nu närmar sig sin tvåårsdag. Vi uppmanar den globala antikrigsrörelsen att kämpa för att få slut på den israeliska ockupationen av Västbanken med samma kraft som den motsatte sig Bushs och Blairs krig mot Irak.

Ny hemsida

Arbetarmakt håller just nu på att arbeta på en ny hemsida. Detta kommer medföra att den gamla hemsidan tas ned och under några kommer det inte finnas någon hemsida tillgänglig på www.arbetarmakt.com

Ett nyhetsbrev kommer att skickas ut i samband med att nya hemsidan lanseras.